

søge, om Manden virkelig indtager den omhandlede Stilling, samt om den paagældende Retshandel er af den Art, at en Person i en saadan Stilling efter Lov eller Sædvane kan foretage den. Derimod behøver Tredjemand ikke særligt at forvise sig om, hvorvidt den paagældende i det foreliggende Tilfælde virkelig har en saadan Beføjelse i Forhold til sin Principal, eller om han handler imod dennes Forskrifter. Kun saafremt Tredjemand indser eller bør indse, at vedkommende overskrider sin Beføjelse, er Retshandelen ikke bindende for Principalen, se Udkastets § 12 og det derved nedenfor bemærkede. At en saadan Regel er af stor Værdi for Omsætningens Sikkerhed, synes klart. Den er da ogsaa forlængst anerkendt saavel i Theori som i Praksis, der i saa Henseende har søgt Støtte i Danske Lov 1—9—13, hvor det som ganske selvfølgelig forudsættes, at Mandanten bindes ved sin Sagførers Overskridelse af den ham meddelte Instruks, se iøvrigt nærmere nedenfor i Bemærkningerne til § 12. Reglengælder ifølge Udkastet kun, naar Stillingen skyldes Aftale med den, for hvis Regning den paagældende handler; som tidligere bemærket er kun den Repræsentation, der skyldes den repræsenteredes Viljeserklæring, medtaget under Udkastets Bestemmelser.

Medens det svenske Udkast har en til det danske Udkasts § 11, 2det Stykke svarende Bestemmelse, mangler en saadan i det norske Udkast. Dette betyder dog ikke nogen virkelig Uoverensstemmelse, men alene, at man fra norsk Side har anset det tilstrækkeligt at omtale den paagældende Art af Fuldmagt i Forbindelse med Reglerne i Udkastets § 16 om dens Tilbagekaldelse.

§ 12.

Har Fuldmægtigen ved Retshandelens Foretagelse handlet i Strid med Fuldmagtsgiverens Forskrifter, er Retshandelen efter Udkastets § 12, 1ste Stykke ikke bindende for denne, saafremt Tredjemand indsaa eller burde indse, at Fuldmægtigen saaledes overskred sin Beføjelse. Herom bemærkes følgende. Om end Indholdet af

Fuldmagten ofte vil falde sammen med Indholdet af Bemyndigelsen, er dette dog ingenlunde altid Tilfældet. Det kan saaledes f. Eks. meget vel hænde, at den Fuldmægtig, hvis Fuldmagt grunder sig i, at han indtager en saadan Stilling som i § 11, 2det Stykke nævnt, har faaet særlig Instruks af sin Principal om ikke at indlade sig i Forretninger med enkelte bestemte Personer eller om ikke at foretage Retshandler af en vis Art, der iøvrigt falde indenfor Rammen af Fuldmagten. Det samme kan være Tilfældet med den skriftlige Fuldmagt. Angaar denne saaledes Køb af en større fast Ejendom, vil der ofte ved Siden af en mere kortfattet Fuldmagt, der er bestemt til at forevises for Tredjemand, foreligge en underhaands Aftale mellem Fuldmagtsgiveren og Fuldmægtigen om, at denne f. Eks. kun maa byde en bestemt Sum for Ejendommen eller ikke gaa ind paa visse Vilkaar, som Tredjemand befrygtes at ville opstille. Som allerede udtalt ved § 11 vil det i saa Tilfælde med Hensyn til Spørgsmaalet om Fuldmagtsgiverens Bundethed ved det af Fuldmægtigen foretagne som Regel være afgørende, om Fuldmægtigen har holdt sig indenfor Fuldmagtens Grænser; derimod vil det sædvanligvis ikke komme til at spille nogen Rolle i den omtalte Henseende, om Fuldmægtigen har handlet i Strid med Fuldmagtsgiverens Forskrifter. Fuldmagten indeholder jo et Tilsagn til Tredjemand om, at Fuldmagtsgiveren vil være bunden ved de Retshandler, Fuldmægtigen foretager indenfor Fuldmagtens Rammer, og dette Tilsagn maa Tredjemand kunne paaberaabe sig mod Fuldmagtsgiveren, uanset at Fuldmægtigen har handlet imod den ham meddelte Instruks. At det foretagne ikke stemmer med Fuldmagtsgiverens Vilje, maa være Tredjemand uredkommende, jfr. den i Udkastets § 34, 1ste Stykke modsætningsvis udtalte Regel, at den, der har afgivet en Viljeserklæring, som ved Fejlskrift eller anden lignende Fejltagelse fra hans Side har faaet et andet Indhold end tilsigtet, er bundet ved Erklæringens Indhold, hvis den, til hvem den er afgivet, var